

dette Skridt, men mig er det usforstaaeligt, hvorledes det kan forklæres, saaledes, at Folket puffedes Friheden, bestaaende, hvis man skulde tage Slesvig med. De Yttringer, der ere faldne med Hensyn til de slesvigiske Embedsmænd, kan jeg — selv om det erindres, at den ærede Minister ikke havde opfattet dem, som de ere faldne — ikke gjentage, som de dengang bleve udtalte, men jeg tror dog, at det er sandt, at det var et uheldigt bureaukratiske Regjeringsystem, som fandtes i Slesvig, og at selv om vi ikke havde i Fredens Dage vundet Slesvig ved anderledes at gjennemføre Friheden, vilde vi i alt Fald ved at have vedfæstet Friheden i flere Forhold, endnu under de nuværende Forhold have gjort Slesvigerne det bedre og behageligere at leve end Tilfældet er, men i den Henseende er det min Overbevisning, at den vedkommende Regjering har ikke smaa Synder paa sin Samvittighed; det er ikke, fordi jeg tror, at den vilde Slesvigerne noget Ondt, eller at den ikke vilde dem det Bedste, men fordi — og denne Bemærkning retter jeg igjen til min ærede Ven for Bølle Amts 5te Valgfreds (Sens Sorgenfen) — fordi den Del af Folket har et ganske andet Syn paa, hvad der tjener til Folkets Vel i Almindelighed, end i mange Tilfælde det ærede Medlem og Mange af os. Jeg tror dermed, at have udtalt mig om de Bemærkninger, der ere faldne. Jeg maa, altsaa fremdeles hævde, at selv om det Forslag, som jeg har tilladt mig at fremsætte paa mine Meningsfællers Vegne, ikke skulde vinde Flertal i denne Sal, er det min Overbevisning, at denne Afstemning den uagtet vil vidne klart om hele den Stilling, vi indtage til Jordel for Folkefrihedens Sag, blive et Vidnesbyrd for samtlige vore Venner i Landet om, at vi ville væge tro vor og heres Sag.

Formanden: Det er ikke tilladt, at omtale dem, der have en anden Mening, som om de svigte Folkets Sag.

F. Sorgenfen: Det er maaske muligt, at jeg ikke har udtalt mig tydeligt, thi havde jeg tydeligt udtalt, hvad jeg mente, vilde den ærede Ordfører vel ikke have misforstaaet mig, som han gjorde. Den Tro, han har til Fremtiden, har jeg ogsaa, naar vi ikke selv fordærve Stillingen, men gaa roligt, sundt og billigt frem. Jeg tror da, at vi have Fremtiden for os. Den Sag, vi kjæmpe for, gælder jo ikke os personlig. Naar den ærede Ordfører siger, at jeg godt veed, at vore Modstandere have andre Synspunkter og aldrig ville komme ind paa den Bet., der vi ville, ind paa, saa har han misforstaaet mig, naar han troede, at jeg talte om vore Modstandere. Jeg sigtede til dem, der staa os nær og selv villigt paa os, men som vi nu muligvis kunde kysse fra os. Naar han sagde, at jeg var den Ænfeste, der var imod Indbringelsen af Adressen, maa han

have glemt, at der var flere end jeg. Det er vel muligt, at de ikke stode saa skarpt den Gang, at de jo nok til Sidst kunde gaa med aligenel. For mig stod det imidlertid saaledes den Gang, at det var uheldigt at vedtage Adressen. Med Hensyn til hvad han talte om, at vi have nu arbejdet i tre Aar, og at det da ikke kunde komme an paa en Maaned til, skal jeg minde om, at jeg kun talte om, hvad der var stet i Aar, og at jeg da mente, at vi kunde tøvet til Slutningen af Samlingen med dette Skridt, nemlig at indbringe Mistillidsadressen. Det er min Mening, men den kan jo være urigtig. Jeg mener, at vi i Aar skulde have prøvet paa at gaa sundt frem. Da Dagsordenerne vare vedtagne, skulde vi have set, hvad de vilde virke, og hvad Ministeriet vilde gjøre. Det var jo en 5 a 6 eller 7 Mistillidsvota, at havde givet Ministeriet, og jeg mente da, at vi ikke skulde være stundesløse, men kunde tøve med det Dyrige til Rigsdagens Slutning. Dette har jo for Næsten ikke saa stor Betydning, men det er kun en Oplysning, jeg vilde give. Vi vide jo godt, at vi ville det Samme; men man kan have forskellige Meninger om Maaden. Mange have ment at burde gaa med ved Adressen og ligeledes nu til at negte Finantsloven; Andre derimod have ment, at det ikke gik an at gaa videre, men at vi nu maatte standse, og jeg maa dertil sige: Bedre sent end aldrig. Jeg kan godt forstaa, at man ikke vil gaa med til at negte Finantsloven, naar man anser det for farligt og uheldigt.

Taubert: Jeg havde haabet tidligere at have faaet Ordet, da jeg begjærede det umiddelbart efter den ærede Rikets- og Undervisningsministers Foredrag; men jeg antager, at det beror paa en Misforstaaelse, at jeg ikke har faaet det før. Da den ærede Minister talte sig saa varm, som han gjorde, overfor mig i sit første Foredrag, kom jeg til at tænke paa, hvad en engelsk Digter har sagt. Nu, det har jo oftere været Tilfældet, at man i Dag har fremdraget Exempler fra England, maaske i større Maal end ønskelig, og end det pleier at være Tilfældet i denne Forsamling. En engelsk Digter har sagt, at graa Synder og gamle Feilgreb reise sig truende mod ens Hoved. Det er denne Følelse, som aabenbart har gjort den ærede Minister varm, idet han talte imod mig om Omstændigheder, som han ikke ønskede fremdragne, og over hvilke han troede, at Glemfelsen selv var hyllet, men som nu atter vare bleven fremdragne. Jeg har ikke villet ganske undlade at bevare, hvad Ministeren sagde, uagtet det fra forskjellige Sider er kommet Svar paa de enkelte Bemærkninger; han har tilladt sig at fremsøre, og jeg skal da navnlig bekræfte, hvad den ærede Formand gjorde opmærksom paa, at jeg ikke har udtalt mig paa den Maade, som den ærede Minister lagde mig i Munden. Jeg har ikke brugt Udtryk som